

Handikappproblem i Gubbängen - inte hiss till T-banan

Rolf Lithén själv handikappad boende på ungdomshotellet i Gubbängen där det finns en våning för handikappad ungdom berättade att det är totalt omöjligt för en svårt handikappad att ta sig upp till tunnelbanestationen, som ligger i nära anslutning till ungdomshotellet. Trots att man vid planerandet av tunnelbanestationen visste att ungdomshotellet skulle byggas såg man inte till att de som skulle bo där kunde få en chans att ta sig upp till tågen! En hiss är verkligen av nöden.

Hur går det då med idrotten i Farsta? Några lokaler att skryta med kan man inte visa upp. För handikappade finns det inget alls. Men den långt framskridna planeringen av en idrottsanläggning som skall lösa alla problem i Farsta hägrar i en som vi hoppas icke så avlägsen framtid. Att det i den skall finnas möjligheter till handikappidrott är väl en självklarhet som inte skall behöva påpekas!

Det är lätt för en handikappad att bli sittande därhemma. Motionen och idrotten är ett tillfälle att glömma sina svårigheter. I leken och spelet är det lättare att engagera sig än i en många gånger monotont och alltför uppenbart målinriktad sjukgymnastik. Och inte minst, den handikappade får träffa andra människor.

En självstuderande som når ett

mål beundras mycket för sin prestation. Men hur många är det som håller ut till målet? Att ge upp är lättare. Samma sak är det med en rörelsehämmande som kommer hem från en rehabiliteringsanstalt med ett rörelseschema i handen och skall sätta igång med att utföra dessa rörelser ett visst antal gånger per dag. I sin ensamhet! Hur lätt är det inte att tröttna och ge upp alltsammans. Det är då gemenskapen är så nödvändig. Och lekmomentet!

Att leka sig fram till styrka i slappa muskler! Att göra detta gemensamt och kanske under kamratlig tävling måste inspirera och stimulera till fortsatt arbete. Men det behövs en puff. Den mänskliga trögheten är som vi vet vår värsta fiende.

Alla kan medverka till att bekämpa denna onda makt och nedlägga den. Vi har skyldighet att se till att handikappidrotten blir känd och får det stöd både moraliskt och ekonomiskt som den har rätt att kräva av dagens samhälle som vill göra gällande rätten till utveckling för den enskilde oavsett utgångsläge!

Hjördis Levin